

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/6/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016898029
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9016898029.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: PK Faktoring, s. r. o., so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava, IČO: 47 808 900 (predtým Martin Gargulák, nar. 15. februára 1967, bytom Lietava 415, 013 18 Lietava), právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Karkó, s. r. o., so sídlom Sad na Studničkách 1029/32, 010 01 Žilina, IČO: 50 158 121, proti žalovanému: Mesto Martin, so sídlom Nám. S. H. Vajanského 1, 036 49 Martin, IČO: 00 316 792, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Ján Mrázovský & partners, s. r. o., so sídlom Mariánske námestie 2, 010 01 Žilina, IČO: 36 855 278, o zaplatenie 3 422 293,04 eur (pôvodne 103 100 000,-- Sk) s príslušenstvom, vedenom na Krajskom súde v Žiline, pod sp. zn. 19Cb/161/2002, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. februára 2015, č. k. 2Obo/38/2014-1167, 2Obo/39/2014-1167, takto

rozhodol:

- I. Návrh žalobcu na prerušenie konania z a m i e t a .
- II. Dovolacie konanie z a s t a v u j e .
- III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 19. 03. 2014, č. k. 19Cb/1 61/2002-1059, uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 3 422 293,04 eur s 11,4% úrokom z omeškania ročne od 15. 09. 2002 do zaplatenia, žalobu o zaplatenie 25% úroku z omeškania ročne zo sumy 3 422 293,04 eur od 01. 01. 1998 do 14. 09. 2002, 13,6% úrok z omeškania ročne zo sumy 3 422 293,04 eur od 15. 09. 2002 do zaplatenia zamietol a vyslovil, že o trovách súdneho konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.
2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po vykonanom a doplnenom dokazovaní bolo preukázané, že spoločnosť - právny predchodca žalobcu - nenadobudla vlastnícke právo k nepeňažnému vkladu na vloženie, ktorého sa zaviazal žalovaný, preto tu nastúpila zákonná povinnosť zaplatenia hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s., podľa Notárskej zápisnice N82/95, NZ79/95 spísanej dňa 16. 12. 1995, ktorou sa osvedčil priebeh MVZ tejto spoločnosti, došlo k zvýšeniu základného imania, ktoré sa malo vykonať upísaním nových akcií vo výške 347 700 000,-- Sk. Žalovaný sa zaviazal vložiť ako nepeňažný vklad prevádzkovú budovu hotela Turiec postavenú na pozemku KN

parc. č. XXX/X, zastavaná plocha o výmere 2173 m², parc. č. XXX/X ostatná plocha, o výmere 3023 m², chata, súpisné číslo XXXX, postavená na KN parc. č. XXXX (správne malo byť uvedené č. XXXX) v katastrálnom území G., pričom navrhnutá hodnota nepeňažného vkladu bola 103 100 000 Sk podľa ocenenia spoločnosti D.I.S., s. r. o. Ďalej bolo preukázané, že bol uskutočnený platným spôsobom jednostranný hmotnoprávny úkon zo strany žalovaného ako akcionára dňa 29.04.1996, a to vyhlásenie o upísaní a vložení nepeňažných vkladov do obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole a. s. Pri tomto jednostrannom hmotno-právnom úkone nebola zistená jeho neplatnosť. V tomto jednostrannom hmotnoprávnom úkone, vyhlásení o upísaní a vložení nepeňažných vkladov do obchodnej spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s., je jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom vyjadrená vôľa, že žalovaný upísal vklad vo výške 103 100 000 Sk a vložil popísaný nepeňažný vklad pozostávajúci z nehnuteľností, ktoré sa nachádzajú v katastrálnom území Martin, pričom hodnota nehnuteľností bola určená odborným ocenením D.I.S., s. r. o. v sume 103 154 867,-- Sk. Z vyhlásenia bolo ďalej zrejmé, že sa uskutočnilo na základe zakladateľskej zmluvy a uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s., zo dňa 16. 12. 1995. V zmysle obrany žalovaného preto nebolo zistené, že by sa malo jednať o neurčitý úkon a nebolo zistené ani to, že by mal charakter podmieneného právneho úkonu. Postupu zvýšenia základného imania spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s., zodpovedal aj zápis o zvýšení základného imania do obchodného registra, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27. 03. 1996. Poukázal na to, že pri aplikovaní zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení je vždy potrebné vychádzať zo znenia hmotno-právnej úpravy, ktorá je platná a účinná k dátumu posudzovaného úkonu, a preto nemohlo byť prihliadané k ust. § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení.

3. K námietke žalovaného týkajúcej sa platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky súd prvej inštancie uviedol, že táto je platná, zmenou aktívne legitimovaného účastníka konania nedošlo k zmene obsahu záväzku, keď obsahom postúpenej pohľadávky je peňažná pohľadávka, spočívajúca v zaplatení hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch a aj uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26. 06. 2008 naďalej sa jedná o peňažnú pohľadávku.

4. V časti žalobcom uplatneného 25% úroku z omeškania ročne z uvedenej sumy od 01. 01. 1998 do zaplatenia krajský súd poukázal na to, že žalobca vymedzil príslušenstvo podľa čl. 8 bodu 6/ Stanov spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s., v zmysle ktorého akcionár, ktorý si nesplní včas svoju povinnosť splatiť menovitú hodnotu akcií alebo ich časť, je povinný uhradiť spoločnosti úroky z omeškania vo výške 25% ročnej úrokovej sadzby, a to odo dňa splatnosti až do zaplatenia. Ako uviedol súd prvej inštancie vzhľadom na charakter sporu a znenie Čl. 8 bodu 6/ Stanov nemožno na príslušenstvo žalobcu aplikovať dotknutý článok, keďže pohľadávka žalobcu sa týkala zaplatenia hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch. Čl. 8 bod 6/ stanov dotknutej spoločnosti dopadá preto na inú právnu situáciu, než ktorá bola predmetom sporu, a to zaplatenie hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch, z ktorého titulu preto nemohlo byť prihliadané na výšku úroku z omeškania 25% ročne.

5. Taktiež sa krajský súd zaoberal začiatkom omeškania žalovaného, pri ktorom vychádzal z vysloveného názoru odvolacieho a dovolacieho súdu v jednotlivých rozhodnutiach, podľa ktorých žalobca mohol svoje právo na peňažné plnenie realizovať žalobou, a to najskôr od momentu vloženia nepeňažného vkladu žalovaným do spoločnosti Turiec, a. s., Martin 20., resp. 29. 09. 1999. Z tohto dátumu vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky, že ak bola žaloba podaná dňa 21. 05. 2002, tak nárok žalobcu nemohol byť premlčaný. Aj z tohto záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nemohol byť v omeškani od 01. 01. 1998 tak, ako to tvrdil žalobca v podanej žalobe. Krajský súd ďalej uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1MOBdoV/15/2009 poukázal na vecno-právne účinky vkladu v zmysle ust. § 60 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného v rozhodnom období, ktorý je analogicky aplikovateľný na daný právny vzťah, preto ak tieto nastali povolením vkladu dňa 29. 09. 1999, pod sp. zn. V3566/99 za konštatovania uvedenej lehoty nepremlčania pohľadávky žalobcu, tak následné stanovenie dátumu 29. 09. 1999, od ktorého najskôr žalobca mohol uplatniť svoje právo na súde súčasne neznamená omeškanie žalovaného. Vzhľadom k uvedenému a z titulu len podpornej aplikácie ust. § 59 Obchodného zákonníka (úpravy účinné od 01. 02. 1998), bolo podľa názoru krajského súdu potrebné pri uplatnenom príslušenstve, a to úroku z omeškania aplikovať ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to v znení k dátumu vzniku omeškania žalovaného, ku ktorému mohlo dôjsť až dorúčením kvalifikovanej výzvy na plnenie. Takouto kvalifikovanou výzvou podľa krajského súdu bola žaloba, ktorá bola žalovanému doručená podľa

doručenky na č. l. 266 spisu dňa 13. 09. 2002. Preto dňom splatnosti pohľadávky žalobcu za primeranej aplikácie § 563 Občianskeho zákonníka, ktoré hmotné právo je subsidiárne aplikovateľné cez ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, bol deň nasledujúci po doručení žaloby, to znamená 14. 09. 2002 a dňom 15. 09. 2002 nastalo omeškanie žalovaného. Od 15. 09. 2002 mohol žalobca uplatniť úrok z omeškania, ktorý k dátumu omeškania bol cez primeranú aplikáciu ust. § 502 Obchodného zákonníka známy krajskému súdu z jeho rozhodovacej činnosti v zmysle ust. § 121 O. s. p., a to 10,4% ročne +1% = 11,4% ročne. Žalobe žalobcu v časti príslušenstva bolo preto vyhovené vo výške 11,4% úroku z omeškania ročne zo sumy 3 422 293,04 eur od 15. 09. 2002 do zaplatenia.

6. Na odvolanie žalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 26. 02. 2015, č. k. 2Obo/38/2014-1167, 2Obo/39/2014-1167 rozhodol tak, že návrh na prerušenie konania zamietol. Ďalej rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. 03. 2014, č. k. 19Cb/161/2002-1059, potvrdil. Rovnako uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. 12. 2013, č. k. 19Cb/161/2002-858 potvrdil a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

7. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré podľa najvyššieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol súdom prvej inštancie náležite zistený a správne právne posúdený.

8. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia krajského súdu, najvyšší súd poukázal na to, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobúda spoločnosť vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe vyhlásenia vkladateľa - § 60 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného v rozhodnom období. K účinnému prevodu vlastníckeho práva k nepeňažnému vkladu žalovaného ako akcionára na pôvodného žalobcu nedošlo. V spornom prípade nenastali vecno-právne účinky jednostranného právneho úkonu zo dňa 29. 04. 1996, a to vyhlásenia vkladateľa o vložení nepeňažného vkladu do spoločnosti, t. j. nedošlo k splneniu povinnosti vložiť vklad do spoločnosti. Žalovaný vložil identické nehnuteľnosti dňa 20. 09. 1999 do spoločnosti Turiec, a. s., so sídlom v Martine, ktorý vklad bol povolený dňa 29. 09. 1999, pod č. V 3566/99. Žalovaný tým, že vložil nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti Turiec, a. s., Martin a previedol vlastnícke práva na túto právnickú osobu spôsobil, že súčasne sa stalo nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcu objektívne nemožným a už sa úspešne nemohol domáhať vkladu súdnou cestou, ale týmto okamihom mu však vznikol nárok na zaplatenie neprevedenej hodnoty nepeňažného vkladu v peniazoch.

9. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil, z akých dôvodov považuje zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 26. 06. 2008, uzavretú medzi žalobcom ako postupníkom a postupcom JUDr. Monikou Némethovou, správkyňou konkurznej podstaty úpadcu Lyžiarske stredisko Martinské hole a. s. v konkurze, so sídlom v Martine, za platne uzavretú. Odvolací súd sa s dôvodmi súdu prvej inštancie stotožnil, navyiac poukázal aj na to, že v danom prípade neboli splnené podmienky uplatnenia ust. § 89 zákona 7/2005 Z. z., na ktoré žalovaný v odvolaní poukazuje, nakoľko nejde o spriaznené osoby v postavení tak, ako to prezentuje toto ustanovenie zákona.

10. Odvolací súd sa s rozhodnutím a odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil aj v časti rozsudku, ktorou súd zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 25% úroku z omeškania ročne zo sumy 3 422 293,04 eur od 01. 01. 1998 do 14. 09. 2002 a 13,6% úroku z omeškania ročne zo sumy 3 422 293,04 eur od 15. 09. 2002 do zaplatenia. Podľa najvyššieho súdu, krajský súd správne aplikoval ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 502 Obchodného zákonníka pre určenie výšky sadzby úroku z omeškania a deň splatnosti pohľadávky žalobcu za primeranej aplikácie § 563 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka. Z tohto dôvodu, aj podľa odvolacieho súdu nebolo možné na nárok žalobcu na úrok z omeškania použiť žalobcom preferované ust. § 59 ods. 2 Obchodného zákonníka po novele č. 11/1998 Z. z.

11. Proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, a to voči časti výroku II., ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil výrok II. rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. 03. 2014, č. k. 19Cb/161/2002-1059 o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 25% úroku z omeškania ročne zo sumy 3 422 293,04 eur od 01. 01. 1998 do 14. 09. 2002, a o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 13,6% úroku z omeškania ročne zo sumy 3 422 293,04 eur od 15. 09. 2002 do

zaplatenia. Žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie vo výroku II. zmeniť alebo v tejto časti zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní pred súdom došlo k vade podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Žalobca ďalej dôvodil dovolanie aj ust. § 238 ods. 2 O. s. p., nakoľko sa podľa jeho názoru odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tomto spore, a to konkrétne sa odchyľil od názorov dovolacieho súdu vyslovených v uznesení z 29. 04. 2010, sp. zn. 1MOBdoV/15/2009 a uznesení z 29. 11. 2012, sp. zn. 1OBdoV/25/2011.

12. Napádané odvolacie rozhodnutie najvyššieho súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu o nepriznaní uplatnených úrokov z omeškania, podľa dovolateľa nemôže v konfrontácii s dikciou zákona obstať a navyše je v rozpore so záväznými rozhodnutiami dovolacieho súdu v tomto konaní. Omeškanie žalovaného so zaplatením nároku, podľa žalobcu jednoznačne v zmysle § 59 ods. 2 Obchodného zákonníka účinného k 29. 09. 1999, nastalo márnym uplynutím zákonnej lehoty 90 dní po tom, ako žalovaný previedol už raz spoločnosti Lyžiarske stredisko Martinské hole, a. s., upísané nehnuteľnosti inej spoločnosti - TURIEC, a. s., pričom tomuto momentu uplynutia lehoty zodpovedajú aj nároky z omeškania žalovaného.

13. Žalobca ďalej po podaní dovolania navrhol, aby odvolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p., a to až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti podanej žalovaným. Žalobca tento svoj návrh odôvodňoval tým, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 02. 2016, č. k. 1MOBdoV/2/2015, podal žalovaný ústavnú sťažnosť, o ktorej koná Ústavný súd Slovenskej republiky, pod sp. zn. II. ÚS 454/2016 s tým, že rozhodnutie ústavného súdu môže mať význam pre meritórne rozhodnutie v dovolacom konaní.

14. V priebehu konania o dovolaní, navrhol pôvodný žalobca G. I., nar. XX. W. XXXX, bytom M., podaním z 19. 06. 2015 (č. l. 1301 spisu) zmenu na strane žalobcu, ktorú zmenu odôvodnil postúpením pohľadávky uplatnenej v tomto konaní na obchodnú spoločnosť PK Faktoring, s. r. o., so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava, IČO: 17 808 900. O tomto návrhu rozhodol najvyšší súd uznesením z 04. 10. 2017, č. k. 1MOBdV/1/2017 tak, že navrhovanú zmenu pripustil.

15. Podaním z 29. 09. 2017, doručeným Krajskému súdu v Žiline dňa 05. 10. 2017, žalobca podané dovolanie vzal späť v celom rozsahu, keďže medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu dohody o urovaní zo dňa 29. 09. 2017.

16. Dovolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že otázka prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p., a to až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti podanej žalovaným, v danom prípade už nie je rozhodujúca. Opodstatnenosť prerušenia konania zanikla, nakoľko o podanej sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol Nálezom zo dňa 26. 01. 2017, č. k. II. ÚS 454/2016-162. Napokon aj v prípade, ak by ústavný súd o sťažnosti nerozhodol, návrh na prerušenie konania by sa stal bezpredmetným z dôvodu späťvzatia dovolania žalobcom a následného zastavenia dovolacieho konania. Preto dovolací súd takýto návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

17. Podľa § 446 C. s. p., ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd dovolacie konanie zastaví.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), so zreteľom na späťvzatie dovolania, dovolacie konanie podľa § 446 C. s. p. zastavil.

19. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na ich náhradu, a to so zreteľom k návrhu žalobcu, vychádzajúcemu z dohody o urovaní medzi stranami sporu zo dňa 29. 09. 2017.

20. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.